

[Hans Nielsen.]

ved jeg ikke —, saa det ærede Medlem kan have Ret i sin Paastand, naar man gaar ud i de alleryderste Konsekvenser.

Men naar man siger, at Boykotning og Forfølgelse skal straffes med saa haard en Straf, maa man dog spørge: Hvori bestaar denne Forfølgelse? Jeg spurgte i Fjor Ministeren — jeg vil ikke her staa og gentage alle de Spørgsmaal, jeg rettede til ham —, om man betragtede dette og dette og dette som Forfølgelse, og de samme Spørgsmaal er rejst i Udvalget. Vi faar aldrig noget Svar paa, om disse Ting er strafbare eller ikke. De Herrer vil ikke fastsætte, hvad det er, der er strafbart, fordi de vil have Vilkaarlighed i det; det skal hænge som et gloende Ris over Arbejderne her i Landet, og hvert Øjeblik skal man kunne slaa ned paa dem og sige: Dette benytter vi nu til at klapse jer af med.

Jeg vil sige til den højtærede Minister, som jo brugte meget moderate Udtryk i sin Tale her i Dag, at hvis han vilde have opnaaet noget paa dette Omraade, havde han haft en meget bedre og naturligere Vej at gaa end den, han er gaaet i dette Lovforslag. Hvis dette Lovforslag ikke var et blot og bart Agitationsforslag, som man skal have at lufte sig med i visse Samfundskredse, havde der været en meget bedre Vej at gaa.

Den højtærede Minister er jo ikke ubekendt med, at efter den store Arbejdskraftkamp i 1899 fik vi et Forlig mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, som populært kaldes September-Forliget, og at der er bygget en vis Retspraksis op mellem Arbejdsgivere og Arbejdere paa Grundlag af denne Overenskomst. I denne Overenskomsts Artikel 7 og Artikel 9, som omhandler baade Spørgsmaalet om Boykotning og Spørgsmaal om, hvad Arbejdsgiverne kan kræve af Arbejderne i Retning af at arbejde sammen med andre, og hvad de kan kræve af dem i Arbejdsforholdet paa Arbejdspladserne, er der givet meget klare Regler. Oven paa det Retsgrundlag, som den Gang blev lagt, har vi Loven om den faste Voldgiftsret, hvor § 4 og § 5 kommer ind paa de selvsamme Spørgsmaal.

Vi ved alle sammen, at den faste Voldgiftsret sidder og dømmer i mangfoldige af disse Spørgsmaal, og det er jo saa langt fra, at Fagforeningerne altid godkender de Vildskud, som findes indenfor Organisationerne. Den højtærede Minister vil, hvis han gaar til den faste Voldgiftsret, se, at der er faldet en lang Række Domme, hvori Arbejdernes Organisationer er idømt Bøder, fordi Arbejdere uberettiget har foretaget sig

et eller andet paa denne eller hin Arbejdsplads.

Jeg tør nok sige, at gennem hele dette Arbejde paa Grundlag af September-Forliget, paa Grundlag af Loven om den faste Voldgiftsret, paa Grundlag af Tillidsmandssystemet er der skabt en hel Ret, som er anerkendt baade fra Arbejdsgivernes og Arbejdernes Side, og hvis Formaal det er at forhindre saadanne Vildskud som dem, den højtærede Minister taler om. Hvad var nu naturligere, end at man gik til den faste Voldgiftsret og bad den om at udtale sig om denne Sag?

Vi foreslog sidste Vinter i Udvalget at sende denne Sag til den faste Voldgiftsret, hvor baade Arbejdsgivere og Arbejdere og det juridiske Element er repræsenteret, og bede den udtale sig. Men hvem modsatte sig det? Det gjorde det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Det ærede Medlem kæmpede drabeligt for ikke at faa Sagen sendt til den faste Voldgiftsret; det var, som om han frygtede mere end Fanden det hellige Kors at faa dette Forslag sendt til en virkelig saglig Bedømmelse hos den faste Voldgiftsret.

Jeg ved ikke, hvad den faste Voldgiftsret vil svare derpaa — Arbejderne har ikke Magt til at svare paa en saadan Henvendelse, hvad de vil og ønsker —, men jeg indrømmer, at hvis vi sendte Forslaget til den faste Voldgiftsret, fik vi dog en saglig Udredning af, hvorledes det vilde gribe ind i den hidtil gældende Praksis mellem Arbejdere og Arbejdsgivere.

Selv om man ser med nok saa onde Øjne paa Arbejderne og Fagforeningerne, kan man dog ikke komme udenom, at Fred i dette Land kan man ikke faa, uden at begge de store Parter er med paa Freden, og jeg tror ikke, man kan faa nogen som helst Ordning, der vil være tilfredsstillende for Samfundet, medmindre Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund har givet deres Tilslutning til den. Naar Udvalget om dette Forslag er nedsat, vil jeg derfor tillade mig paa ny at rejse Spørgsmaalet om at henvise hele denne Sag til Erklæring hos den faste Voldgiftsret, og jeg vil meget indtrængende bede den højtærede Minister om at støtte et saadant Forslag, saa vi kan faa denne Side af Spørgsmaalet taget op.

Men der er jo ogsaa en anden Side af Spørgsmaalet, som den højtærede Minister kommer til at tage op til en nærmere Prøvelse, og det er Andelsorganisationernes Stilling til Lovforslaget. Vi har spurgt Mejerierne og Slagterierne og Andelsud-